

parata, loquuntur duo illa iura citata. Iura verò alia, & spes, quæ alij ex ea disputatione & contractu cõtractat, sunt vniuersalesque eorum, vt. si perfectes sit, quando anteriores omnes mortui fuerint, res illa, in solum tempus vite ipsius, ad ipsum deueniãt, eaque perfruatur, posteaque transeat ad alij, non ex dispo- sitione huius possessoris, sed primi institutoris, vi in- stituitiois, ac vocatiõni à principio ab ipsomet in- stitutore præscripturam: quare iura illa, & spes, per- sonalia sunt cuiusque eorum, cum eisque expirant, neque illa transmittunt ad alios.

17 Illud verò Aluaro Valasco dabo, ex ipsomet con- tractu tunc, & ex circumstantijs concurrentibus, ex- pendendum esse, cum institutoris mens, & intentum fuerit, prætere nepotem ex primogenito defuncto, ac primo loco vocato, patruo tali nepotis filio secũdo genito institutoris non. Si enim, causa matri- monij cum aliqua vxore, institutus fuit maioratus contractu inter vxorem in filio primogenito, qui eam ducturus erat vxorem, sub hac forma, quod licet pater instituebar cum maioratum in eo suo filio, ip- si, & posteris illius, vt iure esto filius, suscepta prole, moretur ante patrem institutorem ac possitorem maioratus, nepos ex tali filio proponendus esset pa- truo, filio secũdo genito eiusdem institutoris, etiam in Lusitania, quoniam institutio illa fuit in filio illo primogenito, & in sobole ipsius, quam totam institu- tor prætere intendit ceteris omnibus suis filijs, & consanguineis, gratia eius matrimonij celebrandi: postea verò in sobole vltietus deuota ex eo filio pri- mogenito, nepos quicunque ex filio primogenito mortuo ante vltimum possitorem, non præferretur in Lusitania patruo, filio secũdo genito eiusdem pos- sessoris, vt dicimus: quoniam in Lusitania nõ est re- presentatio, neque censetur vocatio facta de primo- genito in primogenitum per lineam descendente, vt in hoc Castella regno; neque, quod patruus præ- ferretur tali nepoti, pugnetur cum illa prima institu- tione: quippe cum patruus ille de sobole etet primo- geniti, in quo sub illa forma facta esset eius maiora- tus institutio.

18 Ex dictis cõfirmare possumus, nec regna, nec ma- ioratus alios, hereditates esse, nec deferri iure here- ditario, sed sanguinis, atque ex pacto & prouidentia, ac proinde in eis locum ex eo capite non esse repre- sentationi, quod hereditates sint, iureque heredita- tis deserantur. Etenim, cum regna à republica emanant in primos reges, & tam in illis, quam in reli- quis maioratibus succedatur, non ex præscripto & voluntate anterioris possessoris, neque ex iure aliquo ab antecessore, aut ab aliquo intermedio, transmissio in eum, qui succedere debet, sed in eis succedatur ex præscripto, vocationibus, & ordinationibus repu- blicæ sibi Regem constituentis, aut ex præscripto & vocationibus instituentis maioratum, vt ostensum est: neque aliquis successorum illud, dominiumque illius acquirat, nisi solum in tempus vite suæ, qua finita, transit ipso iure in sequentem vocatum à repu- blica, aut ab alio institutore, vi eiusdem vocationis, ac institutionis, vt etiam explanatum, probatumque est: liquidò iane constat, neque regnum, neque alios maioratus, esse hereditates transmissas & deriua- tas à possessoribus eorum in successores, nec pro- inde successores iure hereditario succedere in illis, sed sanguinis, atque ex pacto & prouidentia primi institutoris.

19 Quia verò, neque vt in hereditate, neque iure hæ- reditatio, in eis succeditur, sed ex pacto & prouiden- tia primi institutoris, qui consanguineos vltimi pos- sessoris proximiores (aut etiam interdũ remotiores, pro suo arbitrio, & beneplacito) absque vno termi- no ac limite vocat, inde efficitur, quod, cum ab inte- stato in hæreditatibus solũ succedatur vsque ad de-

cium gradum, deficientibusque consanguineis, vt que ad decimum gradum, ac conuige defuncti, heredi- tates vacent, ac pertineant ad filium, vt disp. 164, dictum est, in regnis tamen, & in alijs maioratibus, censentur vocati consanguineis vltimi possessoris, etiam vltra decimum gradum in infinitum, vt com- munitis doctorum sententia merito asseruat, neque idcirco vacent, & deuoluantur ad fiscũ, quod super- stites non sit consanguineis vltimi possessoris vsque ad decimum gradum.

Ex dictis tota hac disputatione facillè constat, esse multa, quæ Molina, i. libro de primogen. capit. 6. & 7. docet circa representationem, qua descen- dentes suos ascendentes representant ad excluden- dos suos patruos in successione in Regno, & in alijs maioratibus, iuxta iura huius Castellæ regni, iten- que ea, quæ docet circa transmissionem iuris vnius primogeniti defuncti in alium, vel posteriori, vel ius comparat, vel representent suum antecessorem, ad succedendum anteriori possessori in via recta; excludendumque patruum filium eiusdem posses- soris.

DISPV. 627.

In regno, & in alijs maioratibus, Castellæ, quousque collateralales succedant, admit- tendaque sit representatio in ea successio- ne. Et num succedat proximior vlti- mo possessori.

SYMMARIVM.

- 1. Dubium proponitur & explanatur, nũ, sicut in alijs maioratibus huius regni admittitur representatio in linea collateralali, eadẽ maior, quam in hereditarijs conceditur de iure communis: ita in ipsa successio- ne in corona huius regni admittenda sit representa- tio in linea collateralali.
2. Non esse admittendam representationem illam in linea collateralali quoad successiõnem in hoc regno, sed suc- cedere proximiorẽ in gradu, proponendo in eodem gradu masculinum seminis, & maiorem natu, minori- ri natu, validissimo argumento probatur.
3. Molina contrarium affirmat, & quibus argumẽtis ducatur.
4. In successione in hoc Castellæ regno, nulla in linea col- lateralali admittitur representatio, sed semper succe- dit proximior in gradu, præferendo masculinum se- minis, & maiorem natu, minori natu.
5. Locus non est representationi in linea collateralali in maioratibus huius regni creatis ante legem. 40. Tauri.
6. In maioratibus huius regni, quando aliud institutor non disposuit deficientibus omnino descendentijs vlti- mi possessoris, quo ordine, & quanta eorum represen- tatione succedant collateralales illius.
7. Successionis est modus, ac representationis, quantum à iure communi exoribet.
8. Idem representationis modus locum habet in vltimo- ri gradu, hoc est, in descendentijs vltimi possessoris, & ex patruis magnis, & ita consequenter.
9. Idem succedendi modus & representationis intelligit- tur, esto collateralis comparatione vltimi possessoris, neque descendens sit primi institutoris, neque etiam collateralis.
10. Representatio lege. 40. Tauri in linea collateralali intro- ducta, non est representatio solum gradum, proxi- moris sed personam ipsam locum illius cum omnibus suis qualitatibus habendum, ad alios excludendum, quos patens ipse exclusisset.

Que

- 11 Qui representando personam succedit, si representan- tus incapax erat tempore mortis, ipse quoque inca- pax similiter est, & excluditur à maioratu: qui verò vocatus ipse succedit, vt in linea descendentiũ in hoc regno, & proximior in linea collateralali vltimo possessori, incapacitas progenitoris ipsi non nocet, si ip- se incapax etiam non sit.
12 Successor in linea transuersali esse debet de stirpe in- stitutoris maioratus, aut eius, in quo primò fuit in- stitutus, vel de familia eorundem. Si enim vltimo possessori detur proximior de aliena familia, vt fra- ter solum vltimus, qui non sit de eiusmodi familia, succedit qui de familia fuerit proximior, licet remotior in gradu vltimo possessori.
13 Successionis ordo explicatus in maioratibus, similiter seruatur in hoc regno in successiõnibus in feudis, capellis, emphyteusibus, iurisdictionibus, & in alijs similibus rebus, quæ indistincta ad vnum deueniunt.

NE longitudo disputationum tardium ac confusionem pariat, hæc & duæ sequen- tes disputationes à precedente separan- dae sunt. Quod vero ad successiõnem in regno attinet, lege. 2. tit. 1. p. 2. ex prima regni institutione tempore Pelagij, & ex cõsuetudine iux- ta eam seruata vsque ad tempora editarum legũ Par- titarum, solum comperimus dispositum, quod defi- cientibus omnino successoribus in regno per lineam rectam descendentiũ, modo disputatione præce- dente explicato, succedat in eo proximior consan- guineus collateralis. Sic enim ea lex habet. Pero fi, re- dos estos (linea vlti del descendentiũ) falliere esen, dene heredar el veyno, el mas propinquo pariente, que o- mense, siendo ome para ello, no auiedo becho cosa por que lo deuiese perder. Lege verò 40. Tauri, quæ est. l. 5. tit. 7. lib. 5. noue collect. postquam circa maioratus in genere, quoad successiõnem descendentiũ, sic fuisse dispositum; En la successiõn del mayorazgo, aunque el hijo mayor muera vda del teneador mayorazgo, o de aquel, a quien pertenece, si el hijo mayor de jure hijo, o nieto, o descendiente, legitimo, es los tales descendientes del hijo mayor por su orden, præferan al hijo secundo del dicho teneador, o de aquel, a quien el dicho mayorazgo pertenece; Postquam, inquam, hæc quoad successiõnem descendentiũ disposita sunt, vt disputatione præce- dente relatum, explanatumque est, protinus quoad successiõnem collateralium subiungitur. Lo qual yo solamente mandamos, que se guarde, y platique, en la suc- cession del mayorazgo a los alos descendientes, pero aun en la successiõn de los mayorazgos a los trasuersales: de ma- nera, que siempre el hijo, y sus descendientes legitimos por su orden, representen la persona de sus padres, aunque sus padres no ayau succedido en los dichos mayorazgos. Sal- uo si otra cosa esfuviere dispuesta por el que primeramen- te constituyo, o ordeno el mayorazgo: que en tal cosa ma- damos, que se guarde la voluntad del que lo instituyo.

Dubium verò non parui momenti est, num in suc- cessione collateralium in corona ipsa regni Castellæ, locum etiam habeat hæc representatio lege hac. 40. Tauri constituta in successione collateralium in regno eiusdem regni maioratibus: quæ sanè repre- sentatio longius maior est, quam ea, que de iure com- muniti admittitur in successione in hereditatibus. Vt enim disputatione præcedente dictum est, soli filij fratrum defunctorum admittuntur ad successiõnem ab intestato cum patruis filijs, fratribus eius, cui est succedendum, non verò nepotes: ad succedendũ ve- rò possessori maioratus, qui descendentijs caret, non solum admittitur filius primogenitus, fratris maioris natu prædefuncti, & præferunt ceteris patruis, sed etiam admittitur nepos, filius illius, si pater ipsius sit etiam defunctus, & pro nepos, imò verò, in

A defectum prolis masculinæ, admittitur filia talis fratris, & neptis, aut proneptis, quæ representent ante- cessores suos iam aetate defunctos.
C In patrem negantem, quod scilicet in successio- ne collateralium in ipso Regno, locum non habeat representatio, sed solum succedat collateralis, qui re- ipsa, atque sine vlla fictione, reperitur fuerit proximo- r vltimo possessori, præferendo semper masculin- um eiusdem gradus, etiam iuniorẽ, femina, & inter masculos, maiorem natu minori, atque inter femi- nas, suaderi potest. Quoniam lex 40. Tauri nullam del Regno fecit mentionem, sed de maiorati- bus. Et quoniam, l. 2. tit. 1. p. 2. peculiariter sta- tuatur circa successiõnem in Regno, vt, deficientibus omnibus descendentijs vltimi possessoris, suc- ceat in eo proximior (id enim significat verba illa: el mas propinquo pariente, que omense) quod planè verò propinquirem sonat ac significat, non verò per representationem & fictio- nem. Præsertim cum consentiat ius commune; quod quidem disputatione præcedente est ostensum, re- gnum non esse hereditatem, neque in eo succedi in- tre hereditario, sed sanguinis, ac proinde locum non habere in eo representationem, non solum vltra fi- lios fratrum in linea collateralali, sed nullam de iure communi: quare nulla admittenda est in vnoquo- que loco in corona regni, nisi quatenus expresse ac dilucide statuta compariatur eo in loco in coro- na regni.

Contrarium affirmat Molina, l. 3. de primogen. ca. 7. nu. 17. iunctis ijs, que dixerat. c. 6. a. nu. 4. & rur- sus, a. nu. 23. Nempe, etiam in successiõnem in coro- na huius regni, locum habere representationem, etiam ad succedendum ex linea collateralali, eamque tam latam, quam lata, leg. 40. Tauri definita est, val- lidumque ex ea lege esse argumentum à ceteris ma- ioratibus ad regnum; sic est contra, validum est ar- gumentum, validumque erat ante eam legem Tau- ri, ex dispositione, leg. 2. tit. 1. p. 2. secunda à reg- no ad reliquos maioratus, quando aliud peculiari- ter nõ reperiretur dispositum circa aliquem eorum in particulari.

Ducitur, quoniam, non solum reliqui maioratus (quando aliud circa aliquem eorum in particulari, non fuit à primo illius institutore expressum) cõsen- tur constituti ad exemplar, & iuxta leges & consuetu- dines supremi eorum, nempe per regni, sed etiã lex 2. ti- tu. 1. p. 2. quoniam de solo regno videatur loqui, intelligenda est, etiã loqui (ex ipsius sententia) etiam de alijs maioratibus, vt nullus à num. 4. citato pro- bare conatur.

Item, quoniam lex 40. Tauri nihil de nouo statu- it, sed ad tollendas difficultates & prædicendas lites circa maioratus, ex his, que de regno expressius erant statuta, & de reliquis maioratibus similiter in- telligebantur, consuetudineque erant recepta, ad ma- iorem explanationem id totum expressit ac defini- tit, quod in ea cõtineatur. Leges quippe Tauri non correctoriae sunt eorum, quæ antea erant de iure cõ- muni Casareo, vel de iure regio, aut que consuetu- dine erant recepta, sed declaratoriae, vt constat ex il- lis verbis proemij earum legum. Añan mesefler de claracion. Et rursus. Fiesen y declarasen, lo que por le- yas las dichas dudadas se auia de guardar. Qua de causa leges Tauri, non solum se extendunt ad dirimenda ea, quæ post illas facta sunt, sed etiam ad dirimenda ea, quæ ante eas facta, & de illis iuxta eas est ut dicandum, quando aliud legibus ipsis non fuerit ex- pressum, vt habetur. l. 6. tit. 1. lib. 2. nouæ collectio- nis & disputatione precedente relatum est. Quo fit, vt ea omnia, quæ l. 40. Tauri sancita sunt circa suc- cessionem in maioratibus, etiam in linea transuersa- li, similiter intelligenda sint circa successiõnem in regno.

Ad primũ argum.

Secundum.

regno, validumque sit ex ea lege argumentum a maioribus ad regnum.

His tamen non obstantibus, arbitror, partem negatam dubij propositi omnino esse veram, non solum propter validum illud argumentum in illius confirmationem a nobis supra confectum, sed etiam propter hanc aliam. In primis, quoniam in ipsa institutione regni, & modi successione in illo, non per electionem, sed iure sanguinis, quae tempore Pelagij ab ipsamet republica facta est, & quae l. 2. tit. 15. par. 2. fuit expressa, sane nulla representatio in linea collateralis fuit, ut ex ipsa l. 2. citata perspicue constat, nedum tanta, quantum postea l. 40. Tauri in linea collateralis constituit, utens verbo, mandamos, que se guarde y platique auen en la succession de los mayorazgos a los transfusales, tanquam rem de nouo ea lege statueret, & non quali explicaretur quid res ipsa haberet, secluta ea dispositione ac lege. Princeps autem constituitur, qui ipsius nihil de nouo possunt statuere circa successione in regno a republica ipsa statutam, aliquid augendo, aut minuendo, vel etiam declarando, quo ius vni tribuatur, aut ab alio auferatur, etiam in posterum, sed id ad rem publicam tota spectat, antequam alicui ius acquiratur, & neque republica ipsa id potest, postquam iam ius fuerit acquisitum vi primae regni institutionis. Quare, esto lex 40. Tauri intendit comprehendere regnum ea sanctione (quod tamen est falsum) sane id omnino esse inualidum. Deinde, quoniam ex postrema parte eiusdem legis 40. Tauri liquido constat, eam sanctionem locum non habere in successione in ipso regno, esto in ea lege notae maioratus regni etiam comprehendatur: ea enim pars sic habet: Salvo si otra cosa a finviere dispuesta por el que primeramente consistio y ordeno el mayorazgo: que en tal caso queviere, que se guarde la voluntad del que lo instituyo. Por lo publica confirmans regnum hoc Castellae, & modum successione in illo, a principio statuit, ut defunctis oibus successoribus descendentes vltimi possessoris, succederet is, qui illi reperiretur proximior in linea collateralis, ut habet l. 2. tit. 15. par. 2. ac proinde ea ipsius tunc voluit esse seruanda, iuxta vltimam partem legis 40. Tauri, & non, quod in secunda parte eiusdem legis circa representationem in linea collateralis est dispositum, quoniam ea intelligitur solum, quod aliud a principio non fuit dispositum.

Ad primam argum.

Ad primam vero, vnde Molina dicitur ad sua amplectendam sententiam, considerandum est, reliquos maioratus ad exemplar regni huius fuisse constitutos, atque iuxta leges illius, quod aliud non est expressum, negandum tamen est, eam legem de alijs maioratibus, qua de regno, loqui neque id conuincunt, que Molina a nu. 4. citato adducit: tamen si faueat, ut instat illius, reliqui maioratus censendi sunt instituti, atque iuxta leges de regno latas, quando aliud non est expressum. Et quamuis id totum admitterem, nihil pugnaret contra nos: quoniam solum inde colligeretur, validum esse argumentum ex lege illa secunda de regno ad alios maioratus, quando aliud non esset expressum, quod nos non negamus.

Ad secundam.

Ad secundum negandum est, legem 40. Tauri nihil de nouo statuisse: id enim, quod de representatione illa lata in linea collateralis statuit, ac praecipit, ut deinceps seruaretur in successione in maioratibus, quod aliud circa eorum aliquem non fuisse expressum, proculdubio de nouo sancitum fuit, cum, neque de iure communi, neque de iure regio, fuerit inquam antea audium, aut constitutum, etiam in hereditatibus, neque comperitur aliquae ex doctoribus, talis opinio fuisse: ad praecedenda quippe difficultates, & lites, & ad quaerendum, saltem per representationem, modum succedendi in maioratibus in linea transfusali, cum modo suc-

cedendi in linea descendente, fuit de nouo constitutum, ac praecipit, ut seruaretur, quando aliud non fuisse expressum in prima maioratus institutione. Ad id vero, quod vterque subiungitur, dicendum est. Quamuis leges Tauri maxima ex parte sint declaratoriae, ita tamen esse declaratorias, vt non praesens declaratio, quid iuxta antiquiora iura, & consuetudines, sit dicendum, sed etiam, pro potestate, quam idem legislator habet, statuam inuouando, addedo, ac minuendo. Atque de eiusmodi declaratione sermo est illis verbis. *Autan muester declaracion: quod satis innunt illa alia verba, viesen y declarassen lo que por lei (noua scilicet, quae conderetur) en las dichas dadas se auia de guardar.* Circa id vero, quod vterque subiungitur, iam luce clarius est ostensum secundam partem eius legis 40. non comprehendere regnum hoc Castellae, vt potest exceptum postrema parte: quare ex l. 6. tit. 1. lib. 2. noua collectio non sequitur, eam secundam partem legis 40. Tauri locum habere, etiam in hoc Castellae regno ante eam legem constituto, ant eam partem declaratione esse legis 2. tit. 15. par. 2. q. 10. ad illa verba *pero, si todos estos fallecieren, deue heredar el reyno el mas propinquo parente, que omiesse.* Sane ea secunda pars legis 40. Tauri locum abique vltimo dubio habet in maioratibus post eam legem institutos: quoniam princeps, ad praecedenda lites, & difficultates, potuit disponere, vt maioratus, qui deinceps instituerentur, ita conseruarentur instituti, relicta potestate institutoribus, vt si aliud seruari vellent circa maioratus, quos deinceps instituerent, id exprimerent, & statueret ipsorum dispositioni ea voluntati.

Vtrum autem locum etiam habeat in maioratibus priuatorum ante eam legem creatis, an potius sit de illis indicandum, vt de regno hoc Castellae, ad cuius exemplar, & iuxta cuius leges cessandi abique dubio sunt instituti, secluta ea posteriori lege Tauri, quando institutores aliud non expresserunt, ita scilicet, vt nulla sit representatio in linea collateralis ad succedendum in illis. Certè non modicum continet difficultatem. Et quod in illis locum habeat secunda pars legis 40. Tauri, perfradere videtur. l. 7. tit. 1. lib. 2. noua collectio. Contrarium nihilominus mihi videtur longè aequius, & probabilius: quoniam princeps, sine causa argente, mutare non potest antiquas institutiones maioratum, auferendo ius ab eis, qui iuxta eas successuri erant in eis maioratibus, & tribuendo illud alijs, atque in frangendo, & cassando, dispositiones, & voluntates ea in parte eorum, qui maioratus instituerunt: nulla autem erat ratio sufficiens, qua princeps lege illa Tauri, id efficeret circa maioratus antea institutos: quare dicendum arbitror, secundam illam partem legis 40. Tauri intelligendam esse solum de maioratibus post ipsam creatis. Lex vero 6. tit. 1. lib. 2. noua collectio intelligenda est regulariter, & quando in non sequebatur iniquitas & iniustitia, vt in re proposita sequebatur: talis enim casus per Epiphicam, legum interpretem, intelligendus est exceptus ab ea lege: quoniam, si lex illum intenderet comprehendere, aequa sane non esset, vique proinde legis, quoad eius non haberet.

Quod ad eandem secundam partem legis Tauri circa reliquos maioratus, qui regnum non sunt, attinet, obseruandum est. Illam perspicue admittit representationem in linea collateralis ad succedendum vltimo possessori, quando defuncto omnino descendentes ex illo, qui succedere possint, ad discernendum, quis eorum succedere illi debeat in tali maioratu, quando aliud in successione eius non statuit primus illius institutor, attendendum est, num ille habeat, aut habuerit, fratres. Et quid si superstes sit ita.

Ad eandem secundam partem legis Tauri circa reliquos maioratus, qui regnum non sunt, attinet, obseruandum est. Illam perspicue admittit representationem in linea collateralis ad succedendum vltimo possessori, quando defuncto omnino descendentes ex illo, qui succedere possint, ad discernendum, quis eorum succedere illi debeat in tali maioratu, quando aliud in successione eius non statuit primus illius institutor, attendendum est, num ille habeat, aut habuerit, fratres. Et quid si superstes sit ita.

fit frater masculus maior natu comparatione ceterorum, is, sine vlla representatione, illi succedit, vt coniunctior ipsi praesertis. Si vero sit defunctus, & reliquit sobolem, tunc si filius masculus maior natu illius, inter filios masculos, sit superstes, is succedit, representando personam patris sui, & excludit patruos omnes, proximiores in gradu possessori vltimo, quam ipse sit. Quod si is filius mortuus etiam sit, relicta sobole, filius similiter eius succedit, representando personam patris & auis, & excludit reliquos omnes. Et ita consequenter, descendens vltimus masculus, in defectum huius succederet, representando personam patris, auis, & proauis. Itaque, mortuo vltimo possessore maioratus sine descendentes, attendendum est, quis frater ipsius fuerit illi coniunctior, praesertendo semper masculos feminis, & inter masculos, iudicando maioratu natu coniunctiorem defuncto, quam minorem, & similiter, inter feminas. Et semper coniunctior hoc modo, praesertur ceteris fratribus, si existat. Si vero non existat, & sobolem relinquit, singuli de ea sobole, representando personam illius, praesertunt ceteris fratribus defuncti, & totum illorum soboli. Ita quod, si habuit filium masculum maiorem natu ceteris, hic rursus, & tota soboles ipsius, eodem modo praesertunt ceteris; ipse quidem, representando patrem suum, & soboles suo ordine, praesertendo masculos, eiusdem gradus feminis, & maiorem natu eiusdem sexus minoris, representando patrem & auem, praesertunt ceteris, tam patris, fratris patris sui, quam patris magnis, & fratribus auisui. Et ita consequenter eodem modo, quo in linea descendente dispositione praecedere est explicatum, semper sobolem totam eius, qui ad maioratum vltimus vocatur immediate praesertit reliquis in linea descendente ex eodem vltimo possessore. Atque hoc plane est, quod perspicue intendit, & disponit, secunda pars legis 40. Tauri collata cum prima vltima legis parte.

Hinc intelligitur, secundam partem legis 40. Tauri, esse non maiorem statueret representationem in linea collateralis, quam de iure communi statuta sit in successione iure hereditario, multum exorbitare a iure communi. In primis enim, ius commune solum admittit representationem in hereditatibus: haec vero lex ea admittit in maioratibus, in quibus, non hereditario, sed sanguinis iure, atque ex pacto & prouidentia, succeditur. Deinde, ius commune in linea collateralis solum admittit representationem vsque ad filios fratrum prius defunctorum: haec vero lex eam extendit ad nepotes, & ad omnes alios fratrum descendentes. Item de iure communi non reperitur representatio ad excludendos patruos, sed solum ad succedendum aequaliter cum ipsis (non tamen omnino aequaliter, sed patris succedentibus per capita, & alijs solum per stirpem) nisi consobri ni sint filij fratrum ex vtroque latere coniuncto, & patris sint fratres ex altero tantum latere coniuncti, nam tunc consobrini eos omnino excludunt, vt dispositione praecedente dictum est: haec vero lex admittit representationem ad omnino excludendum a successione in maioratu patruos ex vtroque latere coniunctos, vltimo maioratus possessori. Praeterea, iuxta Azonis, & verorem sententiam, ius commune solum admittit, vt consobrini representent patres suos ad succedendum vna cum patris ius hereditate defuncti: fecus autem, vt soli consobrini, filij diuerorum fratrum, succedant patruo: nam tunc non succedunt in stirpes praesertendo patres suos, sed succedunt in capita, idque in successione in hereditatibus esse lege definitum in hoc Castellae regno, vt dispositione praecedente dictum est: haec vero lex Tauri representationem admittit ad succedendum in maioratu, etiam si nulli superstes sint

fratres vltimi possessoris maioratus, sed soli consobrini ex multis fratribus: atque addo. Si ex fratre maiori defuncti superstes sit vnus filius minor natu, quam sint filij ex alijs fratribus, aut superstes sit sola filia, illa representando patrem suum, fratrem maiorem defuncti, excludit a maioratu filios masculos, etiam natu maiores aliorum fratrum minorum defuncti: cum tamen, si locum non haberet representatio, filij masculi minorum fratrum, excluderentur remanens illam, filiam fratris maioris, etiam si essent natu minores, quam illa, & filij maiores etate fratris defuncti natu minoris, excluderent filium masculum minorem natu fratris natu maioris defuncti: quandoquidem in successione in maioratu, quando locum non habet representatio, ex ijs, qui pares sunt gradu, masculus, etiam minor natu, praesertitur feminis: & inter masculos, qui maior est natu, praesertitur minori natu.

Dubium est, vtrum, iuxta eandem secundam partem legis 40. Tauri, admittenda sit representatio, ad succedendum in maioratu, in vltiori gradu, quam fratrum. Vt si possessor maioratus, nec fratres habeat, nec descendentes ex fratribus, habeat tamen patruos; vtrum, ad succedendum in maioratu, filius patris, natu maior, defuncti, aut in defectum filij, filia maior talis patris, praesertent patrem suum, & excludat reliquos patruos, & sobolem ipsorum: & similiter nepos, aut neptis, talis patris maioris defuncti, praesertent patrem suum defunctum, & auem, ad excludendos patruos, & sobolem reliquorum eorum. Eodem modo, si is possessor maioratus, neque patruos habuit, habuit tamen plures patruos magnos, fratres autem sui, num filius patris magni maioris natu defuncti, aut filia, in defectum filij, repta sententiam suam, & excludat reliquos patruos magnos, & totam eorum sobolem. Ad hoc respondendum arbitror affirmanter: quoniam ea secunda pars de linea tota collateralis loquitur in distincte, vt, quandoque patet, autis, aut proauis, alieuis, si superstes esset, succedens in maioratu esset vltimo illius possessori, & excludens fratres eius, filios eius, & in eius defectum, nepotes, & in defectum nepotis, pronepos, & ita consequenter praesertent personas suorum antecessorum defunctorum, perindeque succedant, reliquos; excludant, atque praecedent, & excludent illi, quorum personas representant: vbi enim lex non distinguit, neque nos distinguere debemus: praesertim quando dispositio tota a iure communi exorbitat. Consentit Molina lib. 3. de primog. c. 7. nu. 11. in calce conclusionis 5. tametsi addat, deliberandum de hoc esse, quando casus contigerit.

Dubitant doctores, vtrum transfusales, de quibus secunda pars legis 40. Tauri loquitur, ita debeant esse transfusales vltimo maioratu possessori, cui est succedendum, vt nihilominus esse debeant descendentes primi maioratus institutoris: an vero factis sit, si transfusales etiam sint comparatione institutoris. Ad quod dicendum est intelligendum esse de quibuscumque transfusalibus vltimo possessori, siue descendentes sint primi institutoris, siue non, sed transfusales, aut etiam profus extranei. Lex enim illa absolute, & absque vlla distinctione loquitur de successione transfusalium: quod proculdubio intelligendum est, vltimo possessori, vt factis lex ipsa innuit: & quoniam lex 2. tit. 15. par. 2. de transfusali proximiori consanguineo vltimo possessori regni loquitur: & de eodem transfusali est eodem modo intelligenda lex 40. Tauri: praeterea, cum reliqui maioratus, quoad fieri possint, censendi sint creati in tali regni, vt saepe dictum est. Cui itaque lex illa de successione in linea transfusali loquitur, admittat in ea linea, & successione, absolute, & sine

Dubium.

Decisio.

Dubium.

Decisio.

restitutione, representationem, vtiq; neque nos re stringere, & distinguere debemus. Vnde, si primus maioratus instituitur in fratre, aut in filio fratris, q; ipse descendibus careret, cer- re, qn aliquis possessor eius maioratus, tempore pro- greffu, descendibus careret, is institutor vocasse est centum collaterale talis descendens, esto col- lateralis etia etis, & non descendens, primi ipsius in- stitutoris. Si item maioratu instituitur in extraneo, & tandem maioratus deveniret ad possessorem, qui descendibus careret, vocasse esset descendus col- lateralis eius possessoris: qui tamen (sicut & reliqui antecessores possessoris eius maioratus) essent ex- tranei prorsus comparatione institutoris. Rem hac disputant copiose Couar. de pract. q. cap. 36. nu. 10. Molina vbi supra. num. 8. & Acolta de successio- ne patris & nepotis, part. 2. a num. 29. & 3. part. nu. 59. nobiscum consentiunt, tamen non loquantur de collateralibus comparatione vltimi possessoris, qui comparatione primi institutoris, neque descendens, neque collateralis sit, sed prorsus extraneus. Pluri- mi autem, quos pro contraria sententia Couarr. re- fert, non loquantur de representatione iuxta legem 40. Tauri, sed iuxta commune ius, ac proinde nobis non adferunt.

10 Molina 3. lib. de primog. c. 6. a nu. 48. quamvis ad aliud institutum, atque aliter, optimè tamen ponderat verba illa secunde partis legis. 40. Tauri: *De ma- nera de sempre el hijo, y sus descendientes legitimos por su orden, representen la persona de sus padres, aunque sus padres noayan succediendo en los dichos mayorazgo.* No enim dixit *representen el grado de sus padres*: id quippe factis non est, vt fœmina descendens ex illo, qui, si superstes esset, excluderet fratrem suum natu minore, ipsa, representando gradum patris sui, exclu- deret. eundem suum patrem, fratrem patris sui: cū propter sexum, & maiorem aetatem, ad ius patris illam excluderet. Soci dixit, *representen la persona de sus padres*: ipsam scilicet sustinendo, locumque illius, cum omnibus illius qualitatibus, subeundo, ad effe- ctum excludendi omnes, quos is parens, si superstes esset, excludisset. Atque hac de causa in hoc Castella regno, filia vnicæ fratris iam defuncti vltimi pos- sessoris maioratus excludit à successione eius maio- ratus, patruos suos omnes masculos, subeundo per- sonas patris sui: & nepos similiter, subeundo per- sonas patris sui, & auis, antea defunctorum, eisdem pa- truos suos magnos excludit.

11 Illud magnopere est obseruandum. Aliud esse, quempiam repræsentare in maioratu, tanquam vocatū ad successione ipsam institutione, eo pacto, quo in hoc Castella regno disputatione præcedente expli- catū est, vocari ordine quodam descendentes vltimi possessoris, quin &, in defectū descendentiū omni- um, vocari proximiorē consanguineum vltimi possessoris: aliud vero succedere repræsentato per- sonam alterius, qui, si superstes esset, succederet in eo maioratu, eo modo, quo in linea collateralis dispo- nitur secūda parte legis. 40. Tauri, & paulò ante ex- plicatum est. In priori enim euentu, incapacitas ante- cessoris, qui succedere debebat immediatus, vt patris prædefuncti, nisi sit ex defecto, quod filii, vna cum patre, incapacem ad succedendum in eo maio- ratu efficiat, non nocet posterius vocato ad eum ma- ioratum. Quoniam is posterior, neque accepit maio- ratum ab eo immediato antecessore, neque ad illum ab eo vocatus, neq; succedit in illo repræsentando, & subeundo personam illius ex legis, aut institutoris, dispositione; sed accipit illum à primo institutore, ex vocationeque illius, atque ex sua propria persona que ab institutore, post illum antecessorem, aut in defectum illius, vocata immediatè fuit: qua de causa ipsi non nocet incapacitas antecessoris. In postero-

A ri verò euentu, quia solum succeditur repræsentan- do, & subeundo personam alterius, qui succedere deberet, si esset superstes, vtiq; si ille contraxit in- habilitatē, ob qua, esto viuere, nō posset succedere, sanè, quāuis in vita sua fuerit aliqui capax talis succes- sionis, descendentes illius non succedent in eo maio- ratu, repræsentando personā illius, vt pote incapacē ad succedendū in eo, esto viuere. Neque, n. per re- presentationem potest quis plus iuris cōparare, quā haberet is, cuius personam repræsentat. Obserua- tū, esto aliquis, qn mortuus est, relicta fobole, relin- queret alium, qui ipsum præcederet in successione in eo maioratu, totamque proinde fobolem ipsius, si tamen is præcessor moreretur sine fobole, nihilomi- nus fobolem illius alterius prædefuncti, repræsentā- do ipsum prædefunctum, excludere posse fratrem aliū vltimi possessoris. Vt si vltimus possessor caret fobole, & habeat tres fratres, mediusque eorum, relicta fobole, moriatur, & postea moriatur sine fobole primus illorum trium fratrum; & postea moriatur possessor ipse maioratus; vtiq; foboles secūdi frateris, ipsum repræsentando; excludet tertium fratrem, esto secundus frater nunquam, vno viuere, habue- rit ius ad succedendum in eo maioratu, nisi in spe, & dependenter ex eo, quod frater maior natus moreretur sine fobole ante ipsum. Vt enim foboles ipsius succedat postea in maioratu, ipsum repræsentando; excludatque fratrem natu minorem, satis est, quod mortuus fuerit capax illo modo successione, ita quod, si ipse viuere tempore mortis fratris maioris, ipse succederet in eo maioratu.

C Illud etiam est obseruandum, vt in linea transuer- sali succedat in maioratu proximior consanguineus vltimi possessoris, aut alius ipsius descendens, cū re- presentando, necesse est, vt sit de stirpe eius, qui ma- ioratum instituit, aut in defectum descendentiū ex- institutore, vt sit collateralis illi, vel, si maioratus in- stitutus fuit in aliquo collateralis, aut in aliquo pro- fus extraneo institutoris, necesse est, vt qui successu- rus est in linea collateralis, vltimo possessori, tanquā proximior illi, aut repræsentando proximiorē, sit de stirpe eius, in quo maioratus fuit institutus, aut illi collateralis: alioquin, si sit de alia stirpe, esto proxi- mior sit vltimo possessori, non succedit in eo maio- ratu, sed succedit proximior de stirpe institutoris, aut de stirpe eius, in quo maioratus fuit institutus. D Verbi gratia, si vltimus possessor maioratus ducat eā vxorē, quæ habebat filium ex priori matrimonio; & suscipiat ex ea filium primogenitum talis posses- soris maioratus, atque decedat, relicto eo filio suo primogenito, qui succedit in maioratu: si talis primo- genitus moriatur sine prole, non succedit illi in eo maioratu frater suus vtriusque, esto sit illi proximior, quam ceteri ipsius consanguinei; eò quod sit de fa- milia institutoris, neque de familia eius, in quo pri- mō fuit institutus is maioratus, sed de alia familia; sed succedit proximior vltimo possessori, qui sit de familia institutoris, aut eius, in quo maioratus est in- stitutus, vt patruus aliquis, aut patruelis, vel alius, qui de ea familia reperitur fuerit et proximior. Ita Molina lib. 7. de primog. cap. 9. nume. 2. idique ex se est fa- tis notum.

E Quæ dicta sunt hac, & præcedente disputatione, circa ordinem succedendi in maioratibus huius Cas- tellæ regni, similiter intelligenda sunt in successio- ne in feudo, emphyteuti, annuiter factis, seu capellis, aut iurepatronatus, quando hæc in modum maio- ratus instituta, aut concessa sunt, vt in diuisa de vno in alium deriuentur in familia aliqua. Ita Couarr. de pract. qq. c. 38. nu. 13. §. pen. Molina lib. 1. de primog. c. 6. nu. 41. & c. 3. nu. 19. & lib. 1. c. 1. num. 26. & 27. Quid autem dicendum de iure communi & Lusita- no, infra explanabitur.

DISPV. 628. Num vltimo maioratus possessori succe- dere debeat consanguineus ipsi proxi- mior; an verò proximior maioratus in- stitutori. Idem de fideicommissio fami- lia relicta. Et num in eo locum habeat repræsentatio.

S V M M A R I V M.

- 1 In fideicommissis familie relicta succedunt proximo- res vltimo possessori, licet remotiores sint in- stitutori. Idem de successione in regno & maio- ratibus, seruata in hoc regno representatione in ea statuta.
2 Vltimo maioratus possessori quis probet se esse co- gnatum in certo gradu, & dicat ipsum esse pro- ximiorē in gradu, non ad ipsum spectat ad id pro- bare, sed ad alios probare pertinere, eum non esse pro- ximiorē.
3 In fideicommissis familie relicta, siue particulare sit, siue vniuersale, locus non est representationi.

Questio. I D quod sæpe in præcedētibus dictum est, nempe proximiorē vltimo possessori maioratus, debere in maioratu succedere, quando aliud in institutione non fuit expressum, esto alius repe- riat, qui proximior maioratus institutori sit; modo tamen is non sit de extranea familia instituto- ri, aut, in quo maioratus fuit institutus; est hoc loco, antequam ad alia transeamus, examinandum, an verum sit.

Argumentū. Pars, quæ negat, suaderi potest. Primò, quoniam is, qui, post vltimum maioratus possessorem, vo- catur ad maioratum, non vocatur ab vltimo pos- sessore, sed ab institutore, neque accipit maioratū ab vltimo possessore, sed ab institutore, vt sæpe in præcedētibus dictum est; mentique primi instituto- ris est standum, quo intendit, post vltimum possessorem, succedere in eo maioratu: eū ergo cre- dendū sit, magis dilectum fuisse institutori sibi pro- pinquiorē, quam remotiorē, esto propinquior esset vltimo possessori, eumque proinde potius ad eum maioratū vocasse, consequens est, vt in eo euen- tu proximior institutori, nō verò proximior vltimo possessori, succedat in maioratu.

Secundum. Secundò, quoniam, quælo fideicommissum à tes- tatore relictum fuit familie, nominatis tamen ali- quibus in particulari, qui illud primò obtinerent, sic ait Modestinus. Item ita legatur. §. in fideicommissio. ff. de legat. 2. In fideicommissio, quod familie relin- quitur, hi ad petitionem eius admitti possunt (id est, de- bent) qui nominati sunt, aut post eos omnes extinctos (vnde colligit doctores, quos Couarr. pract. qq. cap. 38. num. 4. §. 6. refert ac sequitur, eos omnes in- titum fideicommissarii censeri substitutos, vt fidei- commissum ad alios non trāferat, antequam omnes sint extincti) qui ex nomine (id est, familia) defuncti fuerint eo tempore, quo testator moritur: & (admitti scilicet debent) qui ex bis, id est, qui inter eos, proxi- mo gradu procreati sunt, nisi specialiter defunctus ad v- teriores voluntatem suam extenderit. Vbi vides, relic- to fideicommissio familie, nominatis aliquibus, qui primo loco illud obtineant, non succedere his pos- sessoribus eos de familia testatoris, qui ipsis sint pro- ximiores, sed qui proximiores sint testatori, tempore, quo ille mortuus est; quando testator aliud in particulari non expressit: ergo idem erit dicendum in successione in maioratu, vt scilicet non succe-

A dat vltimo possessori, qui illi proximior fuerit in gradu, sed qui proximior in gradu institutori fuerit. Confirmatur, quoniam, vt constat ex l. vlt. C. de verborum signifi. iuncta glo. ibi verò, post eos, in fi- deicommissio familie relicta, succedunt, qui sunt de familia tanquam cognati testatori eo ordine, quò eidem succederent ab intestato: ergo eodem modo in maioratu succedent institutori, qui proximio- res ipsi fuerint in gradu, ac si eisdem succederent ab intestato.

B Propter coniunctionem vnus questionis cum al- lia, dicendum primo loco est de fideicommissis fami- liae relicta, non in modum maioratus, sed vt dis- uidatur ordine quodam semper inter proximiores in gradu de ea familia, ita vt à proximioribus in gra- du deriuatur ad alios proximiores, modo disputa- tionis, 77. explicato. Queritur verò, vtrum in eo fideicommissio succedere debeant proximiores vlti- mo possessori; an verò testatori; quando duo ali- qui, aut plures reperti fuerint, vnus proximior vlti- mo possessori, & alter testatori. Communior, vt videtur, doctorum sententia, quam refert Molina libro primo, de primogen. cap. sexto, numero 46. & quam refert ac sequitur Couarruias de pract. questio. cap. 38. à numero primo, propter rationes propositas, aliteruat, succedere proximiores testa- tori, non verò vltimo possessori, quando aliud non constat de voluntate testatoris. Omnes enim con- sentiunt, in eiusmodi dispositionibus, semper ex ipsismet, attentis omnibus circumstantiis concu- rentibus, expendendum esse, que fuerit voluntas disponentis; & quidem, si illa deprehendatur, suffi- cienter colligatur, illi esse standum. Quando verò aliunde neutra pars deprehenditur fuisse voluntatem illius, communior Doctorum senten- tia, vt dictum est, asseruat, succedere proximio- rem testatori.

C Contrarium verò affirmant alij quamplurimi, quos Couarr. vbi supra refert, & quos referunt ac sequuntur Molina vbi supra, numero 74. & libro 3. cap. 9. numero primo, & à numero vltimo. Cuius Clarus tertio lib. Senten. §. testamentum. quest. 70. numero 14. Gama decis. 34. numero 9. Altar. Val. de iure emphyt. q. 50. num. 34. nempe succedere proximiorē vltimo possessori, esto alius proxi- mior sit testatori.

D Vt verò vtranque questionem simul expedi- mus. Quod ad maioratus attinet. Couarr. 38. ci- tato, numero 6. & 10. consentit, succedere in maio- ratu proximiorē vltimo possessori, tam in linea descendentiū, quam nō existentibus descendenti- bus, in linea transuersali, admisa semper ex repræ- sentatione, tã in linea descendentiū, quam in tras- uersali, quam lex 40. Tauri in prima, & in secunda sui parte, admittit ac statuit. Neque successione in maioratibus legitur aliarum successione, etiam in fideicommissis familie relicta, statum esse arctan- dam. Idem autor ibidem. nu. 4. §. secunda conclusio (quem refert, & explicat Molina. ca. 9. citato. nu. 1. merito affirmans, omnes in eo cōuenire) ait, si fidei- commissum relicto sit familie, atque via recta de- scendat à testatore per lineam descendentiū à fili- ijs ad nepotes, & à nepotibus ad pronepotes, & ita in infinitum, verum esse in eo fideicommissio, dum ita deriuatur, proximiorē vltimo possessori suc- cedere in eo, esto sit alius proximior testatori. Quæ- nam fideicommissio descendentiū ab ascendenti- bus relicta cum grauitate vt alteri restituantur, semper habent eam tacitam conditionem, si ita gra- uatus sine liberis decesserit, iuxta l. cum auus. ff. de conditio. & demonst. l. cum acutissimi. C. de fidei- commissis. generaliter. §. cum autem. C. de instit. & subst. & l. 10. tit. 4. par. 6. dictum; est disputat. 190.

Quod verò attinet ad maioratus Hispanos, notissimum est, succedere semper proximiorum ultimo possessori, esto remotior sit institutori, fertur semper in hoc Castellæ regno, quoad lineam descendenti, ordine præscripto. l. 2. tit. 1. §. part. 2. & prima parte legis. 40. Tauri, & quoad transveralem in ijs maioratibus, quæ regnum non sunt, servata representatione, secunda parte legis 40. Tauri statuta. Primum probant aperte duo iura citata. Secundum verò, quod ad regnum attinet, probat perspicue lex. 2. illis verbis. *Torro si tocoss fallecisen* (descendentes scilicet ex ultimo possessore) *deue heredar el reyno el mas propinquo pariente*, eidem videlicet ultimo possessori, vt ex se. & ex contextu ordine liquet. Et quoniam primus regni institutor fuit Respublica ipsa, & non Rex aliquis: vnde ibi non potest esse sermo de propinquiore regni institutore. Idem non minus perspicue probat lex. 9. tit. 1. p. 2. illis verbis: *o algunos de los otros que son mas propinquos parientes a los Reyes al tiempo de su fallecimiento*. Hæc eadem iura idè probant de reliquis huius Castellæ regni maioratibus, argumento à regno ad ceteros maioratus, tanquam ab exemplari & primo omnium, ad cuius normam censetur alij instituti, quado aliud non est expressum. Idem etiam probat secunda pars legis. 40. Tauri, quæ insuper statuit, quita nihilominus repræsentatio in ea collateralis linea sit admittenda. Rex item Sebastianus in Lusitania. l. 13. tit. 1. part. 6. declaravit ac statuit, vt in maioratibus, qui non esset de bonis coronæ regni (in illis enim solum succedit filij masculi ultimi possessoris, iuxta legem mentale) succederet proximior confanguineus ultimo possessor, quando institutor maioratus aliud non expressit. Sic enim lex illa habet. *Ordenou el Rey nasso senhor, que de aqui en diante nos morados, e benes vincuados de qualquier qualidade, succeda o parente mais chegado a o ultimo possuidor, quando o prime iro instituidor nao declarat ou dispozer, en otra maneira. En a successano dos bienes da corona, nao hanera lugar a esaley, e se gardara a cerca dispo a dispozicão das ordenaco anese das doacones dos taes benes*.

Hæc sententia, quæ communis est in maioratibus, vsuque in Hispanijs recepta, vt referunt ac sequitur Molina de primog. c. 6. n. 47. & lib. 3. c. 9. & Aluar. Valaf. num. 34. citato, confirmatur à Molina in fideicommissis familie relicta, his ferè rōnibus, paulò amplius à nobis corroboratis. Primò, quoniam, si in maioratus successione, aut in fideicommissio familie relicta, attendenda esset proximitas, non comparatione ultimi possessoris, sed comparatione primi institutoris, aut testatoris, id sanè ex communiter euenientibus esset impossibile vt deprehenderetur ac feriretur, vel certè esset adeo difficile, vt moraliter loquendo, impossibile iure optimo posset appellari: quare id irrationabiliter, ac perniciosè esset statutum, quod de nullo prudente ac probo institutore est præsumendum, quo fit, vt, ad evitandū tantum absurdum, credendum non sit, eam fuisse instituentium mentem, sed per Epichetam contrarium sit arbitrandum, & amplectendum. Quod autem id absurdum sequatur, facile patet, quoniam in maioratibus, aut in eiusmodi fideicommissis, institutis retro à ducentis annis, aut supra, omnino sciri non potest, quis proximior primo institutori: eo quòd ad id necesse esset scire & cōputare generationes omnes, quæ ab illo, mediantibus singulis illius filijs, & mediantibus alijs remotioribus descendētibus, profuxerunt, quod esset impossibile: præsertim cum, inter dum successio esset per lineam directam ex ultimo possessore, succederet proximior in eo ordine ultimo possessori, esto remotior esset à primo institutore, vt dictum est, & solum quando esset transitus ad collateralē (quod longè rarius euenit) est

A set faciendā supputatio illa, vsque ad primum institutorem, vt intelligeretur, quis esset illi proximior: quod omnino esset impossibile. Et quoniam in his maioratibus, quæ de nouo instituntur, interim dum non longius progrediuntur generationes, difficile non esset deprehendere, quis esset proximior confanguineus primo institutori; temporis tamen progressu, esset omnino similiter impossibile, ac proinde absurdum illud locum habet in omnibus maioratibus ac fideicommissis familie relicta. Et multo magis habet locum in fideicommissis, in quibus fideicommissum semper diuiditur inter omnes, qui pares sunt in gradu post vltimum possessorem: quia de causa esse debent multi vltimo possessores, eo plures, quo longius progressè fuerint generationes: quare incipiendo à singulis, difficultus computaretur generationes, vt deprehenderetur, quis, itaque proximior confanguineus testatoris, vnicuique eorum succederet, in portione eius fideicommissi, que ad ipsum deuenit. Secundò, quoniam, licet (quando fideicommissum relinquatur familie exprimendo, vt ante omnes succedant in eo certi designati, & postea succedant, qui sunt de familia, non exprimèdo, qui ante quos succedant ex ijs, qui sunt de familia, non qui proximiores sunt illis designati, sed qui in primo, proximioris gradu sunt testatoris, vt habetur. l. cum ita legatur. §. in fideicommissio. ff. de leg. secundo, postea tamen succedunt, qui sunt de familia gradatim eo ordine, quo succedunt ab intestato, vt habetur. l. vlt. C. de verbor. signific. & affirmant glof. §. in fideicommissio. citato, vt erit. moretur, & Doctores communiter in successione autem in ordine ab intestato, semper attenditur proximitas cōparatione vltimi possessoris. Tertio, quoniam eadem affectione, qua in finitior motus fuit, ad præferendum vltimum, aut vltimos possessores, ceteris, est præsumenda, vt censetur alijs præferre, qui fuerint proximiores vltimis possessoribus, si aliud non expressit: quæ ratio conclusit necessario in ijs, qui ab vltimo possessore, & ab institutore, descendunt, iuxta. l. cum aius, & alia iura supra ad hoc probanda citata: in alijs verò ex quadam verisimilitudine, & præsumpta institutoris voluntate, non modicum idem confirmat. Quarto, quoniam in feudo paterno, licet non succedant, nisi descendentes ex primo, cui concessum est, vt constat. c. 1. de successione fratrum, in eo tamen succedunt semper proximiores vltimo possessori, esto non sint proximiores ei, cui primo est concessum, & à quo in reliquis est deriuatum, vt patet. c. 1. de natura success. feud. & notat Yfemia, & alij, quos Molina. c. 9. citato. nu. 14. refert ac sequitur: ergo idem erit in maioratibus ac fideicommissis familie relicta.

Ad primum ergo argumentum in contrarium, concessa maior, nempe maioratus, aut fideicommissum, capi ab institutore, mediante tamen vltimo possessore, cuius verè fuit effectum toto tempore, quo illud possedit, mentique ac voluntati institutoris esse standum, neganda est minor, ad eam præcisè effectum, de quo agimus. Eo enim ipso, quod institutor voluit talem maioratus, aut fideicommissum, esse vltimi possessoris quoad dominium, & ab eo deriuari, præsumendum est, voluisse, vt ad proximiores etiam essent, siue non, præsertim propter absurdam grauiam, quæ sequeretur, si illud aliud intendisset, ac voluisset, vt explicatum est.

Quod ad secundum argumentum attinet, obserua. glosam in eo. §. in fideicommissio, verb. & qui ex his, & post eam Couar. cap. 3. §. citato. nu. 3. vers. deinde, Molinam. c. 9. citato. n. 12. et pleriq; alios, ita exponere eum paragraphum, quod quando testator reliquit fideicommissum familie, nominatis ali-

Ad primum argum.

Secundum.

tis aliquibus, qui primò illud obtinerent, primò censetur vocati illi nominati; deinde illi de familia, qui proximiores essent testatori tempore mortis illius, & tertio loco, qui ex his (proximioribus scilicet gradu testatoris, vt ipsi exponunt) *proximo gradu procreati sunt*. Ego verò non ita intelligo eum paragraphum, sed vt diuidè, & abque vlla vi, illud expositum in argumento proposito. Nempe quòd primò censetur vocati illi nominati; deinde vero, non successores eorum, sed qui sunt de familia defuncti tempore, quo ille mortuus est: id planè significat dum post illa verba, aut post eos (nominatos scilicet in particulari) *omnes eximèdos* subiungitur, qui ex nomine (id est, ex familia) defuncti fuerint eo tempore, quo testator moretur. Deinde explicat Modestinus quo ordine familia defuncti censetur testatore post illos nominatos vocati, dicens, aut (id est, & admitti scilicet debent) *qui ex his* (non quidem proximioribus in gradu defuncto, vt glossa, & alij exponit, si quidem nullos tales adhuc Modestinus expresserat, & quali verbum, ex his significet parentes procreanturum proximo gradu, & glossa intelligit, & exponit, sed *qui ex his* (id est, qui inter eos, qui sunt de familia) *proximo gradu* (testatori) *procreati sunt* (siue ab ipso institutore, siue ab alio) Atque cum textu ita exposito planè consentiunt verba illa, qui in eo vltimus subiunguntur, nisi specialiter defunctus ad vltiores voluntatem suam extendit, id est, nisi specialiter testator voluerit vltiores alios illis præferre. Itaque, non ista sententia, non distinguit Modestinus in eo euentu, tres gradus vocatorum, vt volunt autores, quos impungimus, nempe nominatum vocatos, & post eos, proximiores in gradu testatoris, & post hos, qui ex his proximo gradu procreati sunt, sed distinguit duos solos priores gradus, quia solum intendit docere, in eo euentu, post primos nominatum vocatos, non succedere proximis ipsis gradu, sed proximis gradu testatoris. Qui autem vltiores succedant, non docet, sed intelligendum relinquit ex alijs iuribus, que id explicant, de quorum numero sunt. l. peto. §. fratre. ff. de leg. 2. & l. vlt. C. de verbo. signific. nempe succedere semper proximiores in gradu vltimis possessoribus, qui eo ipso censentur vocati, quòd fideicommissum familie relinquunt, siue absolute, siue familie relinquunt, nullis in particulari nominatis, q. primò succedant, siue nominatis aliquibus (etia posterioribus in gradu) qui primò succedant & præferantur ceteris, vt in euentu eius. §. in fideicommissio, fit. Hinc intelliges, falsam esse opinionem Molinæ libro primo, de primog. cap. 7. numero 27. à §. His tamen, vbi longè aliter exponit, §. in fideicommissio, quasi flos vnus gradu censetur vocatus, quando fideicommissum relictum est familie, neque est expressum relinqui, vt per petuò in ea conferretur (atque hoc idem affirmat Anton. Gom. leg. 40. Taur. numero 43.) exponit Molina, quod solum succedat proximiores in gradu ab illis procreati, si illi alij non acceptauerint; secus autem si acceptauerint; quia tunc, inquit, in illis primis expirat fideicommissum. Item exponit, quod succedat tunc non fideicommissaria substitutione, sed vulgari. Sanè hæc falsa & commenticia sunt, destruitque rationem fideicommissi, contra textum, quo fideicommissum illud appellat familie relictum: tunc enim non esset fideicommissum, fed legatum, addita substitutione in illo vulgari. Contrarium autem sententiam affirmat communis doctorum sententia, quam refert ac sequitur. Couar. de pract. qq. c. 38. nu. 4. §. primum, & c. Rainutus. de test. §. 2. num. 7. Imò contraria aperte colligitur ex l. vlt. C. de verbo. signific. quæ docet, in fideicommissio simpliciter relicto familie, succedi gradatim, & vltra cognatorum testatoris gradus, cōnumerantur duo alij, generi scilicet, ac nurus & li-

bertorum. Ad secundum ergo argumentum dicendum est, solum probare, quando fideicommissum relinquitur familie cum ea limitatione, aut declaratione, vt nihilominus illo potantur, primo quidè loco expressum nominati, post hos expressum nominatos non succedere proximiores ipsis in gradu, sed proximiores defuncto de familia, spectato tempore, quo defunctus mortuus est: non verò probare, quando fideicommissum relictum fuit familie absq; aliqua limitatione, aut declaratione, aut quando regrestum est ad proximiores testatoris de familia, ex tinctis primo loco expressum nominatis, non succedere vltiores semper proximiores vltimo possessori: quod tamen erat probandum, vt argumentum vim aliquam aduersus nostram sententiam haberet.

Ad confirmationem dicendum est, ibi solum esse sermōnem, quòd censetur vocati gradatim ad fideicommissum secundum ordinem successione ab intestato, ita tamè, vt post omnes conlanguineos & ordine vocatos, censetur vocati generi, aut nurus, & post hos, liberti, quòd hi omnes de familia censentur, vt ibi habetur. Ceterum is ordo intelligitur, vt sciatur, qui primò illud fideicommissum accipere debeant statim post mortem testatoris. Et idè ordo intelligitur respectu vltimi possessoris, vt intelligatur, qui illi, post quos, succedere debeant in eo fideicommissio. Quo fit, vt semper respectu eius, à quo proximè fideicommissum deriuatur in alios, aque, adeò respectu vltimi possessoris, succedant ijs, qui proximiores illi sunt in gradu, iuxta ordinem, quo eidè succedit ab intestato. Eo eodem modo succedunt in maioratu: admittit tamen, aut non admittit, repræsentatione formaliter, aut virtute, prout, iuxta iura, & mores diuersorum regnorum admittitur, aut non admittitur: & succedente semper vno duntaxat in maioratu, illo scilicet, qui iuxta eadem iura, & mores diuersorum regnorum, ad eum vocatur.

Obseruat Molina. c. 9. citato. nu. 21. c. alijs, quos citat. Si quis probans, se esse cognatum vltimi possessoris maioratus (intelligi, in certo gradu) asserat se esse proximiorē illi, eaque de causa ad sciatinere maioratum illum, talis præsumitur, eaque de causa ad eum non pertinere probare, esse proximiorē, sed ad alium pertinere probare, eum non esse proximiorē. Arbitror tamen, si duo simul accedant, quorum quiuvis dicat, se esse proximiorē, tunc neutri tradendum esse maioratū, nisi prius probetur, quis eorum sit proximior.

Circa fideicommissum familie relictum controuertunt etiam doctores, num in eo locum habeat repræsentatio de iure communi statuta, ita scilicet, vt in eo filij fratris prædefuncti, etiam distict plus vno gradu, quam ipsum patrem, succedant simul cum patris, sed per filium repræsentando personam patris defuncti, atque adeo in portione eius fideicommissi, in qua pater, si superites esset, succedere debebat. Glossa. leg. cum ita legatur. §. in fideicommissio, verb. proximo. ff. de leg. 2. affirmat responderet, ea sequuntur plurimi, quos referunt ac sequuntur Couar. de pract. qq. c. 38. nu. 4. & Molina lib. 3. de primog. c. 6. nu. 44. & c. 7. nu. 20.

Argumentum, cui hæc opinio nititur, & cui Molina. num. 20. citato ait non posse reddi congruum responsum, est. Quod in fideicommissio familie relicto, eo ordine succeditur testatori, & post eum vltimis eisdem fideicommissi possessoribus, quo succeditur distictibus ab intestato, vt colligitur ex leg. vt iuncta glossa ibi verb. post eos. C. de verb. signific. sed in successione ab intestato datur de iure communi repræsentatio, vt cum patris succedant filij fratris prædefuncti, vt distict. 626. dictum est: ergo in successione in fideicommissio familie relicto, ea repræsentatio est admittenda.

Ad confir.

Questio,

Argum.

Conar. nume. 4. citato multos euentus excipit, in quibus in eo fideicommissio ait, representationem locum non habere: quos late ibi disputat. Peralta vero. §. in fideicommissio. citato, censet, in fideicommissio vniuersali familia relicto, eo quod hereditas sit, admittendam esse representationem: fecus vero in particulari: propterea quod hereditas non sit, sed legatum eo modo familiae relicto. Molina tamen in calce nume. 20. citati, etiam in fideicommissio particulari eam admittendam arbitrat: quoniam, inquit, etiam in fideicommissio particulari succeditur, ex. l. vlt. C. de verb. signif. eo ordine, quo succeditur descendibus ab intestato. Vnde. c. 6. num. 44. citato, inter alios euentus, in quibus ait, admittendam esse representationem extra hereditatem, stando in iure communi, hunc connumerat. Quia vero Molina de numero eorum autorum est, qui censent, stando in iure communi, etiam quando filij diuersorum fratrum praedefunctorum succedunt patris ab intestato sine alijs patris, fratribus eiusdem defuncti, locum esse representationi: ad monet. c. 7. citato. nu. 21. de iure huius regni, quia filij diuersorum fratrum in linea collateralis solum succedunt patris defuncto in capita, quando sine alio patris superstiti illi succedunt iuxta. l. 5. titu. 13. part. 6. vt disput. 626. dictum est, eodem quoque modo de iure huius regni succedere in eiusmodi fideicommissio familiae relicto: fecus autem de iure communi, vt ipse arbitrat. Nos vero contrariam asserimus esse verum de iure communi disp. 626. citata, & alibi. Idem autem recedat in prin. nu. 20. citati ad monet, in fideicommissio familiae relicto, non in modum maioratus, vt in diuisum ad vnum tantum deueniat, sed vt diuisum inter eos, qui in eodem gradu proximiori testatoris, aut ultimo postea possessori, fuerint, locum non habere in hoc Castella regno tantum illam representationem, quanta. l. 40. Tauri in maioratibus statuta est, sed solum eam, quae de iure communi est facta in hereditatibus ab intestato. Lex enim illa Tauri solum statuit eam representationem in successione in maioratu, vt constat ex illis verbis eiusdem legis. *En la successiõ de mayorazgo.*

Contrariam sententiam, quod scilicet in fideicommissio familiae relicto locus non sit representationi, non solum si sit fideicommissum particulare, de quo est sermo. §. in fideicommissio. citato, quippe cum sub titulo de leg. 2. & non sub titulo ad Trebellianum, textus ille colligitur, sed etiam si sit fideicommissum vniuersale, asseuerant plerique alij, quos referunt. Conar. nu. 4. citato, & Molina. nume. 20. citato, & quos referat sequitur Aluar. Valaf. de iure emphy. q. 50. à nu. 29. & quoad fideicommissum vniuersale. num. 42. quem omnino amplectendum censeo. Tam multi vero auctores pro vtraque sententia citantur, vt non facile discernas, quae earum sit communior. Ratio autem nostrae sententiae est, quoniam fictio representationis solum est admittenda, quatenus in iure concessa reperitur: de iure autem communi non reperitur concessa extra hereditates: quae de causa in fideicommissio particulari nulla ratione est concedenda. Licet autem representatio de iure communi concessa reperitur in hereditatibus, sane id solum est, vel ad succedendum ab intestato, vel ad succedendum ex testamento, quoad portionem legitimam filijs debitam: si enim aliquis filiorum mortuorum ante patrem, aut matrem, sobole relicta, ea soboles representat talem filium ad obtinendam eam portionem, quae illi, si superstes esset, deberetur: equaliter diuidendam inter filios ipsius, nepotes aut, aut auis, qui testati fuerint. Si autem aliquis ex eiusmodi nepotibus sit etiam mortuus, sobole relicta, filij huius nepotis, pronepotes testatoris, patrem suum etiam representant, vt obtineant portio-

nem inter ipsos aequaliter diuidendam, quam patrem ipsorum in bonis proqui fuit erant obtenturos, & ita consequenter. Ceterum quod in portione, de qua testator liberè poterat disponere, etiam illam titulo heredis relinquat, de iure in iure representatio, inauditum profecto est, minime quae proinde admittendum, interim dum non est sancitum: in quo sensu vera est opinio. Anton. Gom. l. 8. Tauri. numero 17. & aliorum, quos citat: rationale autem est fideicommissum vniuersale, de quo loquimur, vt si aliquis de portione, in qua non est debita portio legitima, sed liberè potest disponere, relinquat heredem familiam suam, fideicommittendo, vt à proximioribus consanguineis de familia ordine quodam deriuatur semper in familia: aut si aliquis, non habens descendentes, neque ascendentes, relinquat familiam patris, aut fratris sui, heredem in omnibus suis bonis grauando, vt semper à proximioribus de familia deriuatur in alios, interim dum familia perseverauerit: tunc vtique in eiusmodi hereditate locus non habet representationi, nisi testator exprimat velle, vt ita in eis bonis succedatur, vt descendentes representent suos ascendentes vtque ad talem, vel talem gradum in linea descendenti, aut etiam transuersali. Ratio autem est, quoniam, vt dictum est, inaudita est in iure representatio in tali hereditate. His accedit, quamuis fideicommissum hereditas sit, comparatio primi instituti, grauari restitueret hereditatem, non tamen ita proprie esse hereditatem respectu sequentium: neque vllam mentionem in iure esse, in fideicommissarij substitutionibus sit locus representationi. Accedit etiam representationem fictionem esse: fictionem vero locum non habere in fideicommissis, argumento. l. fideicommissum, ff. de condit. & demollit. l. Statius. §. vlt. ff. de iure fisci.

Ad argumentum in contrarium dicendum est, ibi, explicato, qui in familia comprehendantur, comprehendique, vltra propinquos, generum & nurum, atque liberos: doceri, in fideicommissio familiae relicto succedi gradatim, ita vt, post consanguineos omnes de familia, succedat gener & nurus & post hos, succedant liberi. Glossa vero ibi verb. post eos, sic ait. Et nota, primò vocari liberos, secundo parentes, tertio collaterales, quarto generum, & nurum, quinto liberos. Ac sane textus solum tres gradus distinguit, nempe, vt, ante generum & nurum, succedant cognati, & post generum, & nurum, succedant liberi, & id appellat gradatim. Quo autem ordine succedere debeant cognati inter se, id non explicat, sed supponit id intelligi ex alijs iuribus, nempe ex. l. cum ita legatur. §. in fideicommissio, ex. l. pero. §. fra tre. ff. de leg. 2. vbi habetur, propinquiores in gradu testatoris, seu de familia, cui legatum relinquatur, succedere primo loco, & deinde deriuari ordine graduum: vbi nulla est mentio de representatione. Quod autem descendentes praepōnunt ascendentibus testatoris, & ascendentes collateralibus, & quod in singulis his lineis semper proximiores testatoris, aut post mortem testatoris, proximiores vltimis possessoribus, praepōnunt remotioribus in gradu, id supponit ille textus intelligi ex alijs iuribus, quae eum ordinem successus praescribunt in hereditatibus ab intestato, & ex parte alligant testatores ad eundem ordinem seruandum. Vnde nihil de representatione formaliter, aut virtute, in successione in fideicommissio relicto familiae, eo in textu statuitur. Adde textum illum conditum fuisse ante iura authentica, quando nulla erat representatio in linea collateralis: & extra hereditates, neque in authentica, neque ante authentica, est vlla representatio statuta: quare ex eo textu non colligitur representatio in fideicommissis familiae relicta. Neque ex eo, quod textus ille praescriberet expressè successio-

Ad argum.

nem gradatim in singulis illis tribus lineis cognatorum familiae, comparatione fideicommissi familiae relicti, sequenter, introducere representationem, ita vt, qui de inferiori gradu essent, succederent simul per representationem in eo fideicommissio, cum his qui de superiori, & proximiori gradu sunt: quin potius contrarium colligeretur, nempe eos, qui de inferiori gradu sunt, nunquam succedere in eo fideicommissio, nisi post mortem eorum, qui essent de superiori gradu: alioquin successio non esset simpliciter gradatim. Ad argumentum ergo in forma, neganda est maior, si intelligatur per omnia eodem modo succedi in fideicommissio familiae relicto, atque succeditur ab intestato in hereditatibus post iura authentica: contrarium enim proximè est à nobis factis perspicue ostensum.

DISPV. 629.

Exponitur postrema pars legis. 40. Tauri circa successione in maioratibus ex praescripto illos instituentium.

S Y M M A R I V M.

- 1 In successione maioratum huius regni ante omnia standum est dispositioni expressae institutoris, aut qua, sermone omni dubio, ex coniecturis intelligitur inuenisse, proponendaque est dispositioni legis. 40. Tauri. In dubio vero dispositioni eius legis est standum.
- 2 In successione maioratum huius regni, cum ex dispositione legis. 40. Tauri, licet masculi excludant feminas eiusdem gradus, non tamen excludant feminas anterioris gradus, esse in eo sit, solum per representationem, vtique clausula institutoris, quod masculi excludant feminas, aut feminas praesertim, nisi aliud exprimat, nihil mutat de dispositione legis. 40. Tauri.
- 3 Clausula, quod semper succedat proximior cognatus, nihil derogat dispositioni eiusdem legis. 40. Tauri.
- 4 Idem de clausula, quod succedat cognati seruata gradus praerogatiua: nisi enim adfuit coniecturae aliae, quae contrarium omnino persuadent, non censetur exclusiua representationis. 40. Tauri disposita.
- 5 Idem de clausula, succedat maior natus, etiam si addat, qui reperitus fuerit tempore mortis vltimi possessoris.

**C**um lex. 40. Tauri modum successione in maioratibus, quoad descendentes ex vltimo possessore, in prima sui parte statueret: & in secunda, quoad collaterales illi, & quouque representatio in utraque linea, formaliter, aut virtute, locum haberet, vt disput. 626. & disp. 627. relatum, explanatumque est; protinus in tertia ac postrema parte subiicit, illa omnia locum habere, ac intelligenda esse. Saluo si otra cosa esuuiere dispuesta por el que primeramente constituyo y ordeno el mayorazgo: que en tal caso mandamos, que se guarde la voluntad del que lo instituyo.

Hinc constat, ad intelligendum ac iudicandum, qui succedat in maioratu aliquo, ante omnia inspiciendam, consulendamque esse, institutionem ipsam, atque ex ipsa si quid in ea dispositum aperte conperitur, id praecipue esse iudicandum. Quando vero aliter in ea non fuerit compertum dispositum, standum est dispositioni legis. 40. Tauri. Vt tamen in maioratu aliquo, propter dispositionem institutoris descendendum sit à dispositione primae aut secundae partis legis Tauri circa successione & representationem in ea statutam, necesse est, vt ex ea institus

ratione constet absque dubio, institutorem aliud instituisse ac voluisse: in dubio namque dispositioni legis Tauri erit standum. Et quidem, quando expressis verbis aliud maioratus institutor disposuit, ei dispositio est standum, vt omnes consentunt, & lex Tauri statuit. Quando vero ex dispositione ipsa institutoris, coniecturae sunt aliud voluisse atque intendisse, quam habeat lex Tauri; at tamen dispositio non est omnino expressa, licet Molina lib. 3. de primog. c. 8. à nu. 1. longam ea de re textat disputationem, paucis cum eodem auctore, & cum alijs, quos citat est dicendum. Si coniecturae ex ipsamet dispositione sint tales (etiam si extrinsecus alijs coniecturis adiuuentur) vt, sermo omni dubio, securè intelligatur, id institutorem intendisse ac voluisse, standum tunc esse eius ita perspicue coniecturae voluntati, ac dispositioni, posthabita ea in parte dispositio legis Tauri: quoniam tunc verè dicitur, id dispositum esse ac voluisse. Concinit Gama decif. r. num. 8. multis id confirmans. Si verò coniecturae non sint tales, quae omne dubium foveant, tunc, posthabitis eis verisimilibus ac probabilibus coniecturis, standum est dispositioni legis Tauri. Consentunt Greg. Lopez. l. 3. titu. 13. par. 6. verb. *ninguno*, col. 7. prope finem. ver. *idemque*; dicendum est, & Conar. de pract. qq. c. 38. in calce. nu. 10.

Dubium est, vt, si quis in institutione maioratus excludat feminas propter masculos, censeatur derogare legi. 40. Tauri, quatenus statuit, quod, si superstes sit filia vnica primogeniti, praerogatiua ante patrem possessorem maioratus, neptis excludat patrum à successione maioratus: ita scilicet, vt vilius alterius institutionis, quae masculi praerogatiuae feminis, sit contrarium dicendum; namque patrum illud excludere ea neptem in successione eius maioratus, ac proinde, quod ea institutio deroget ea in parte dispositioni legis Tauri, quae, quoad id, originem traxit ex l. 2. tit. 15. par. 2. quae idem de successione in hoc Castella regno statuerat.

Obserua, quod cum in iure communi, in quo facile est dictis disputationibus praecedentibus, constat, diciturque etiam in sequentibus, non esse representationem, etiam virtute, in successione maioratum, eò quod hereditates non sint; ac proinde, nisi aliud peculiariter sit dispositum in ipsa maioratus institutione, patrum excludet, non solum nepem, sed & nepotem procreatum ex filio primogenito possessoris maioratus praedefuncto. Idè etià dicemus esse in maioratibus Lusitaniae, eò quod in regno nulla peculiaris representatio, etiam virtute, sit statuta, sed sicut ea in parte iuri communi. Solum ergo questio illa locum habet in hoc Castella regno, num, vi illius institutionis, censeatur derogatum ea in parte legi. 40. Tauri, & legi 1. citata.

Obserua deinde, quod cum vi earum duarum legum, masculus in hoc Castella regno excludat feminam, etiam maiorem natam, in eadem linea & gradu, etiam si nihil exprimat in institutione maioratus: fecus verò feminam existentem in priori linea, aut in anteriori gradu eiusdem lineae, vt disputationibus praecedentibus explanatumque est; & clausula illa, quod masculi excludant feminas, sed solum si gnificet, masculos illis praesertim; tenui meo iudicio, nisi in maioratus institutione aliquid reperitur, vt de absque dubio intelligatur, institutorem intendisse, vt masculi, etiam ex vltiori gradu ac linea, feminas excludant, non censentur, vi eius clausulae plus exclusiue, quam lege Tauri propter masculos exclusiue compariantur: praesertim, cum, vt patet antea dictum est, in qualicumque dubio, an institutor sua institutione derogare intendit legi Tauri, standum est legi Tauri.

standum fit dispositioni eius legis. nec defendum...

Argumen- tum.

Dubium deinde est, si institutor maioratus dispo-...

A Tauri. Quoniam ea verba intelligenda sunt iuxta...

Ad textum in lege si liberus, quamvis aliter Mo-...

Dubium item est, num. si maioratus institutor vo-...

Quod confirmat ex h. si libertas paterno. §. vlt....

Quod confirmat ex h. si libertas paterno. §. vlt....

Ad argumē- tum.

cū non esse representationi: quia tamē multi contra...

Molina vbi supra num. 7. propondit ac censet, non sine...

Ex eo itē, quod institutor maioratus dixerit, succedat...

Vtrum autem, si maioratus institutor dixit, succedat...

gantem quam secundo loco confirmat. Et pro qua...

Concinit, quod Contr. aduersus Bart. & quosdā...

DISPV T. 630.

In successione in maioribus de bonis co-...

SVM MARIVM.

- 1 In maioribus Lusitania subiectis legi mentali, locū...